

LBRIS

We know
books

Mihai Moldoveanu
Epopoea lui Urus

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOLDOVEANU, MIHAI

Epopeea lui Urus / Mihai Moldoveanu

–Otopeni: Letras, 2023

ISBN 978-630-312-111-6

821.135.1

ISBN eBook ePub: 978-630-312-112-3

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2023, Mihai Moldoveanu

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net,email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii,

pe mail: edituraletras@piatadecarte.com.roEditura Letras / www.lettras.rocontact@lettras.ro**Cuprins**

Partea I Vechea poveste	11
Uvertura Noaptea	13
Capitolul I Urus, visătorul deșertului	14
Capitolul II In medias res	18
Capitolul III Efar Zular, o poveste a focului	21
Capitolul IV Gondomer îl omoară pe Lavarazur.....	25
Capitolul V Gondomer murdărește în ceruri.....	29
Capitolul VI Gondomer se crede regele lumii.....	33
Capitolul VII Gondazur, primul din neamul său.....	37
Capitolul VIII Lumea primește ce îngerii au aruncat.....	41
Capitolul IX Gondomer îl încearcă pe Gondazur.....	45
Capitolul X Un înger cântă deșertului.....	49
Capitolul XI În sânge începe domnia omului.....	53
Capitolul XII Udikne, omul redevenit fiară	57
Capitolul XIII Azuro Azuri, o poveste a apei	61
Capitolul XIV De la îngeri la Taurul cosmic	65
Capitolul XV Pizma lui Lavarazur.....	69
Capitolul XVI Visul lui Urus	73
Capitolul XVII Aeon Phanon, o poveste a aerului.....	77
Capitolul XVIII Voinicul zărește fiara deșertului	81
Capitolul XIX Ostenit, voinicul adoarme	85
Capitolul XX Voinicul împlinește calea omului	89

LIBRIS | Web books

Capitolul XXI Voinicul vede pentru ultima oară	93
Capitolul XXII Urus privește pe fierar muncind.....	96
Capitolul XXIII Ouros Talamos, o poveste a pământului	100
Capitolul XXIV Taurul cosmic este zărit de om	104
Capitolul XXV Taurul este desenat în peșteră	108
Capitolul XXVI Taurul e vânat din nou.....	112
Capitolul XXVII Blestemul Taurului cosmic	116
Capitolul XXVIII Măinile artistului.....	120
Capitolul XXIX Coșmarul lui Urus	124
Capitolul XXX Unava, tainica poveste	128
Capitolul XXXI Enthusius prevestește destinul omului ..	132
Capitolul XXXII Pactul cu spânul.....	136
Partea a II-a Noua poveste.....	141
Capitolul XXXIII Porni călătoria	143
Capitolul XXXIV Mirajul din deșert	147
Capitolul XXXV Între Ceuta și Gibraltar	151
Capitolul XXXVI Călătoria andaluză	155
Capitolul XXXVII Gara din Perpignan.....	159
Capitolul XXXVIII Moartea din Beziers	163
Capitolul XXXIX Ultima dorință.....	167
Capitolul XL Săvârșind călătoria	171
Capitolul XLI Revelația lui Urus	175
Capitolul XLII Imposibila dorință.....	179

Capitolul XLIII Imposibila căutare	183
Capitolul XLIV Lavarazur se înalță ca Avamuth.....	187
Capitolul XLV Deznădejdea lui Urus	191
Capitolul XLVI Lumea se transformă în scrum.....	195
Capitolul XLVII Moartea.....	199
Capitolul XLVIII Învierea.....	203
ÎNSEMNĂRI DE LA FAȚA LOCULUI (pseudotratat despre suflet)	207
CAPITOLUL I: Inspirația din toamna lui 2017	209
CAPITOLUL II: Meditații de după un an.....	233
CAPITOLUL III: Meditații ulterioare	247
CAPITOLUL IV: Inspirația din toamna lui 2022	264

LBRIS

We know
books

Partea I
Vechea poveste

Uvertura Noaptea

Întinericul nopții acoperea cu aripile sale goliciunea deșertului.

De undeva, din depărtare, se auzea plânsetul disperat al unei mame.

Stelele dormeau pironite pe bolta cerului, luna abia se mai zărea.

Nisipul era tot mai rece și focul de tabără se stinsese de mult.

De sub o piatră neagră, un scorpion își croia drum spre un nou adăpost.

Un vultur căzut era devorat de viermi lângă o casă veche, de piatră.

Călătorii dormeau osteniți lângă fântâna adâncă aproape secată.

E drept, niciodată noaptea nu fusese atât de frumoasă.

1

Urus nu era modelul de erou pe care l-ai fi așteptat de la o epopee.

Nici părinții lui nu erau zei sau războinici, în schimb, erau săteni cumsecade.

Slăbuț și fugărit mereu de copiii mai mari, el se aciua mereu lângă fântână.

Așa a ajuns să scoată apă din puț pentru drumeții osteniți de drum,

Care treceau cu treburi prin oaza din mijlocul deșertului unde se afla satul.

Noaptea stătea ghemuit după foc și le asculta poveștile, imaginându-și

Meleaguri de el necălcate, oameni niciodată văzuți și aventuri epopeice.

Crescând, din asta avea să își câștige traiul, din statul la povești lângă fântână.

2

Unii erau crescători de animale, alții meseriași sau chiar negustori înstăriți.

Ei se uitau cu mirare la Urus, chiar cu dispreț, zicând că era cam leneș.

Și cine ar fi putut să spună că nu, când îl vedeau dormind în miezul zilei.

După o noapte albă de stat cu drumeții, măcar de-ar fi câștigat ceva,

Că din scos apă din puț mulți bani nu se fac, asta nu e meserie.

Măcar că era la locul lui și nu deranja pe nimeni, asta ar mai fi lipsit,

Dar el era fericit, pentru că unde să afli povești mai frumoase,

Dacă nu la focul de noapte din intersecția drumeților nisipurilor.

3

Adesea, în somnul zorilor, se întâmpla ca Urus să viseze o fată.

Legătura dintre ei era perfectă, căci nu era doar atracție trupească,

Ci era mult mai mult un dor, o chemare, o dragoste mare,

Un obiect al tuturor dorințelor, așa cum rar îi e dat omului să simtă.

Și se trezea din vis cu durerea amară că fusese doar o iluzie

Și că în viață nu au cum să existe asemenea lucruri frumoase și nobile.

Numai că, iată, peste câteva nopți se întâmpla să viseze la fel,

Și de atunci el știa că este un semn și că lui i se prevestește ceva.

4

Nu există cuvinte și nici poeți suficient de talentați să descrie

Ceea ce era în sufletul tânărului Urus, căci lumea toată părea o iluzie,

Iar tot ce era adevărat era visul său, pe când restul, doar palid decor.

Frumusețea fetei făcea geloasă însăși imaginea perfecțiunii,

Pentru că chipul ei gingaș și nobil era reflecția sufletului ei,

Care dansa în acord cu sufletul lui Urus, pe aceiași pași,

De parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna, de parcă ar fi fost unul,

De parcă doar ei ar fi fost pe lume și lumea toată ar fi fost a lor.

5

Trista despărțire venea la trezire, vedea că totul fusese un vis

Și ar fi vrut el să viseze mereu, nu s-ar mai fi trezit niciodată,

Dar cu cât își dorea mai mult, cu atât fata apărea mai rar,

Și el rămânea doar cu nisipul deșertului și cu speranța

Unei noi nopți de povești care să-l adoarmă cu gândul la ea.

Asta era toată averea lui, ai fi zis că era doar un visător,

Însă cine poate ști până la urmă ce e real și ce e ficțiune,

Dacă și epopeea asta e o minciună, atunci la ce bun să mai visezi?

1

Un strigăt l-a trezit pe Urus din somnul său de lângă fântână.
A deschis speriat ochii, noaptea îl înconjură din toate părțile,
Imensitatea ei neagră nu putea ascunde plânsetul unei mame.
Mai mulți săteni alergau spre casa de unde venea larma,
Urus tremura, căci știa că femeia era pe cale să nască,
Se temea tare mult că s-ar fi putut întâmpla ceva cu copilul
Și se gândea la tot ce poate fi mai rău, dar auzi un scâncet
Care părea că vine din plămâni unui nou-născut sănătos.

2

Așa că se mai liniști puțin, însă femeia plângea tot mai tare,
Oamenii se adunau în jurul casei ei de lut ca la spectacol.
Urus ieși din casa lui de piatră, mânat și el de curiozitate
Și se apropie cu pași înceți de casa femeii, să nu deranjeze.
Acolo nu părea să fie nimic nelalocul lui, la prima vedere,
Copilul ședea frumos în pătuțul său de la marginea vetrei
Și se zbuguia așa cum fac toți copiii, roșu la față ca un măr.
Urus zâmbi când îi văzu ochii mari și mirați, căutând
depărtările.

3

Însă, privind mai atent la copil, observă ceva foarte ciudat,
Nu mai văzuse niciodată așa ceva, încât se temea să nu viseze.
Dar era adevărat, ochii săi vedeau bine, deși părea imposibil,
Copilul acela avea sub el o coadă de animal plină de blană,
Care se ondula cu fiecare mișcare a sa, arăta ca un șarpe.
Era aidoma unei cozi de maimuță, era ceva atât de animalic,
Dacă nu ai fi știut că părinții lui sunt oameni serioși și
muncitori,

Ai fi zis că mama copilului s-a culcat cu cine știe ce monstru.

4

Dar mama lui, săraca, plângea cu lacrimi amare de disperare
Și de rușinea satului, și de ghinionul ce îi lovise acum familia,
Ce boală să fi fost aceasta, ce blestem, ce eroare, ce destin?
În sat așa ceva nu se mai văzuse niciodată, cel puțin așa zicea
lumea,

Nimeni nu pricepea nimic, toți erau mirați și derutați de
întâmplare.

Numai un om privea adânc în pământ, mormăind ceva în
sinea sa.

Era bătrânul satului, care văzuse multe și auzise încă și mai
multe,

5

„Poate că totul este adevărat, poate că timpul a sosit, murmura el,

Poate că sfârșitul este aproape și noi am crezut că e doar o legendă,

Un mit, o închipuire, dar bătrânii bătrânilor noștri știau ei ce spun.

Eu știu asta de la tata, care știa de la bunicul, și mama de la mama ei.

Știa și ea de la bătrânii ei și toți bătrânii de la moșii lor care le-au spus

Povestea neamurilor și a lumii toată și tot ce trebuia să știe au știut.

Dar pentru ce? Că acum când se întâmplă nu știm ce avem de făcut.”

Așa vorbea în sinea lui bătrânul și nimeni în afară de Urus nu îl asculta.

Capitolul III

Efar Zular, o poveste a focului

1

Și bătrânul s-a așezat lângă fântână, meditând cu creștetul în palme,

Căci capul îi era greu de gânduri și de griji, iar barba îi era albă și deasă.

Urus s-a dus lângă el, presimțea că urma o poveste, înțeleptul tăcea.

Ochii lui erau pierduți în pământ, unde cerul se oglindea într-o picătură

Din apa aceea limpede, pe care băiatul o scotea din puț și o dădea celor

Care erau însetați, drumeților lumii, și a luat el acum o cană plină și a dat-o

Bătrânului îngândurat care a zâmbit în barbă, știa ce așteaptă Urus de la el.

Așa l-a făcut pe bătrân să-și dezlege limba și să spună ce avea pe suflet.

Nu este prima oară în astă săptămână când îmi e dat să văd un pui de om

Născut cu semn de animal sălbatic, și nu doar prunc văzui, ci om în toată firea,

Cum capătă pe chipu-i un semn ciudat de fiară și o privire stranie, de arătare.

Cerculă din gurile bătrânilor povestea cea de la început, numită și Efar Zular,

Care, tălmăcit din limba veche a îngerilor, înseamnă cauza inițială a nefericirii.

Este povestea focului, cea care se spune tainic doar în jurul tăciunilor aprinși,

Așa cum stăm noi acum la povești, așa au stat și moșii noștri și au povestit,

Să ajungă vestea până la noi, căci mii de ani au trecut de atunci, dar ea e vie.

Era pe vremuri, la începutul lumii, pe când nu era om să vadă și minte să cunoască,

Un pom atât de înalt, încât atingea cu vârful său cerul înstelat de deasupra noastră,

Asemenea unui pin, înălțat semeț din adâncurile pământului până în înaltul cerului,

Din care ieșea o apă cristalină ce se spune că ar fi adus la gust cu cea din fântâna

Din care scoți tu apă zi de zi, dar a lui izvora din trunchi și din groasele rădăcini.

La umbra sa erau multă iarbă și păduri, și animale mii care se adăpau din apa sa.

De la coțofene și gușteri până la căprioare și maimuțe și alte astfel de lighioane,

Dintre care cele mai fioroase erau maimuțele păroase din neamul catarinienilor.

Ele aveau un nas turtit pe care și-l țineau mereu în jos și colți ascuțiți, fioroși,

Erau stăpânele junglei din vechea lume, cea de dinainte de focul Efar Zularului.

Contemporan cu ele trăiau îngerii ce sălășluiau pe crengile pomului cel înalt,

Cel care semăna cu un pin, pe care îngerii îl denumiseră copacul Aeonului.

Aripile lor albe și strălucitoare, când și le întindeau, erau de două ori cât ei.

Mergeau plutind și atingeau pământul doar atunci când le vorbeau catarinienilor.